

Mária Hamzová

MOTÝL

Podvedená láská

Mária Hamzová

PODVEDENÁ LÁSKA

Copyright © Mária Hamzová 2017
Design © Motýľ design 2017
Cover photo © KucherAV/shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2017

ISBN: 978-80-8164-141-1

Mária Hamzová

PODVEDENÁ LÁSKA

VYDAVATELSTVO MOTÝL

I.

DÁLIA

V nemocnici

Zdravotná sestra pozorovala muža, ktorý stál nad posteľou pacientky. Jednou rukou jej hladkal prsty trčiace zo sadry, druhou jej hladil rameno. Potom si sadol na posteľ vedľa nej. Miestnosťou sa nieslo jeho bolestivé kvílenie.

– Počuj, kto je to? – drgla do svojej staršej kolegyne, pričom nespúšťala z muža zrak.

Kolegyňa mykla plecóm. – Nevieľ, prečo? Nejaký príbuzný...

– Ako je možné, že je tu tak neskoro? Veď je po polnoci! To ho sem vpustili?

– Stalo sa jej to včera poobede. Je to čerstvé, asi preto.

– Myslíš, že je to jej manžel?

Staršia sestra hodila pohľad tým smerom. – Asi áno. Alebo brat? Určite niekto z rodiny.

– Jednoznačne.

Mladšia sestra sa nemohla odpútať od dojímavého obrazu.

– Kukni, veď ten chlap plače! Skoro nahlas!

– Nepozerať sa tam! – upozornila ju na netaktnosť kolegyňa.

– Tá žena sa takmer zabila. A stále ešte môže umrieť. Má krvácanie do mozgu, stále je v bezvedomí... ešte nič nie je vyhraté.

– On naozaj plače! Ten chlap plače! A stále jej niečo šepoce!

– To je normálne, že plače, bojí sa o ňu.

– Tak toto určite nebude brat. Takto sa brat nespráva. Mám troch bratov, ani jeden by nado mnou takto nežalostil, keby sa mi niečo stalo!

– Asi máš tých nesprávnych bratov.

– Hm, možno.

– Tak sa tam už nepozerať a dopraj im trochu súkromia.

Na chvíľu zmĺkli a venovali sa kontrole pacientov. Mladšej to však nedalo a znova zaškúlila smerom k zvláštnemu mužovi.

– Pozri, hladí ju a bozkáva jej tvár!

Staršia sestra prevrátila oči. – No a?

– A bozkáva jej dľaň!

Zvedavosť prinútila aj ju otočiť sa tým smerom.

– Videla si to už niekedy?

– Hm... je to také krásne... – povedala ticho sestra. – Tak toto určite nebude brat! Čo myslíš?

– To určite nie.

– Asi to bude jej manžel, – vzdychla sestra. – Je to také krásne, také romantické... mne toto manžel nikdy neurobil. Nikdy ma tak krásne nepobozkal!

Staršia sestra pozrela na kolegyňu, ktorá zasnene sledovala dvojicu. Drgla do nej, aby sa spamätala.

– No tak! Venuj sa svojej práci. A im daj pokoj!

– Keď aj ja by som chcela, aby ma manžel tak bozkával, aby ma mal tak rád! – zašepkala sestra.

– A čo, nebozkáva ňa tak? – ozvala sa jej pri uchu kolegyňa.

– Veru nie. A tak by som chcela... bolo by to také krásne...

– Tak si sa asi nesprávne vydala. Alebo si nevypadla z okna...

Sledoval, či sa jej nepohnú viečka.

Do izby vošla zdravotná sestra, jeho sesternica. Dotkla sa mu ramena.

– Ako? – spýtala sa ticho.

– Vidíš, nie? – ukázal na posteľ, pri ktorej sedel so zvesenou hlavou.

– Neboj sa, Oto, určite bude v poriadku, preberie sa. Lekári hovoria, že sa z toho dostane.

Lekári, lekári! Čo tí môžu vedieť!

Pošúchal si rukami tvár a pozrel na ženu v bezvedomí pred sebou.

Dália. Bola jeho zákonitou manželkou.

Dvaja starší manželia náhlivo kráčali nemocničnou chodbou. Zvuky ich krokov sa hlasno odrážali od bielych stien. Bola nedeľa ráno, a kým došli k posledným dverám, stretli len jednu sestru. Inak bola chodba oddelenia prázdna. Konečne prišli pred veľké dvere. Pohľadom sa vpili do nápisu na dverách.

Jednotka intenzívnej starostlivosti

Predtým, než zaklopali, žena so strachom chytila muža za ruku.

– Jozef...

Jozef Riečica pozrel na svoju manželku. – Čo je?

– Ja... ja sa bojím. Veľmi sa bojím.

Jozef prikývol a zovrel jej ruku. Nechcel dať na sebe poznať, ako veľmi sa bojí aj on. Za veľkými bielymi dverami ležala v bezvedomí jeho jediná dcéra. Jej život visel na vlásku. Ale teraz by jeho strach nikomu nepomohol. Musí sa vzchopiť a podporiť nielen svoju manželku, ale aj svoju dcéru.

– Neboj sa, Agáta, hlavná vec, že žije. Dostane sa z toho.

Ticho zaklopali na dvere a opatrne vošli.

– Dobrý deň, – pozdravili do ticha a zrakom prebehli po štyroch posteliach.

Ich Dália ležala na posteli hneď pri dverách.

Jozef Riečica s manželkou Agátou pomaly prikrčili k dcére. Takmer naraz zavzdychali. Dália ležala na chrbte, oči mala zatvorené a vyzerala ako mŕtva. Na čele mala prelepenú ranu, vpravo na líci jej trónila veľká modrina. Pravú ruku položenú na paplónu mala v sadre. Ľavú jej zvieral muž, ktorý pri nej sedel so skormútenou tvárou.

Keď si uvedomil prítomnosť manželov, zdvihol hlavu, pozdravil a rýchlo sa postavil. Od stolíka vzal dve stoličky a postavil ich k posteli ich dcéry. Agáta si sadla, ale Jozef ostal stáť.

– Dália, moja, Dália! – zašepkala Agáta a rozplakala sa. Zovrela ľavú ruku svojej dcéry a hladkala ju. Jozef si pri pohľade na Dáliu utrel zaslzené oči a pozrel na svojho zaťa.

Ten stál nad posteľou so sklonenou hlavou a po tvári mu stekali slzy.

Jozef si ho chvíľu premeriaval, potom pokrútil hlavou. V duchu zúrilo.

– Teraz plačeš? – zasyčal do ticha. – Teraz, keď je takmer hrobárovi na lopate? A čo si robil celé roky, keď bola pri tebe nešťastná?

– Bože, Bože! Jozef! – zakvílila nešťastne Agáta. – Prestaň, nič nehovor! Nevidíš, že sme všetci nešťastní?! Nesťažuj to ešte viac!

Oto pozrel na oboch a bolestivo vzlykol. Tvár si schoval do dlaní.

– Všetko ľutujem, všetko! Chcem, aby bola pri mne šťastná! Možno som bol trochu... ale teraz to bude iné, všetko napravím, všetko! Je mojou manželkou a budem pri nej! Len nech sa pozbiera, nech vyzdravie, všetko bude v poriadku! Milujem ju, postarám sa o ňu!

– Modli sa, aby všetko dobre dopadlo! – zašepkal výhražne Dáliin otec. Neveril mu ani slovo. Neveril mu odvtedy, ako pochopil, že jeho dcéra nie je pri ňom šťastná. A to bolo pred rokmi...

– Verím, že všetko bude dobré, zmením sa, budem k nej už len dobrý!

– Tak, tak, – prikyvovala so slzami v očiach Agáta. – Pomerite sa, deti moje, a žite na poriadku...

Jozef pozrel zlostne na svoju ženu, ale nepovedal nič. Hneval sa na seba, že sa dokáže ovládať a vo svojej bolesti a zúrivosti neschmatne Ota a nevyhodí ho na chodbu. Mal by to spraviť, určite by sa mu aspoň trochu uľavilo. A Oto si to rozhodne zaslúžil. No teraz vedel, že by to nebolo správne. Bol stále manželom jeho dcéry a možno ho Dália bude potrebovať...

Jozef s Agátou odišli a Oto bol stále pri posteli svojej manželky. Pozeral na zalepenú ranu na jej čele, na zatvorené oči, na dlhé mihalnice vrhajúce nekonečné tiene na bledých lícach... na nehybné telo matky jeho troch detí. Viečka sa jej stále nepohli. Len slabý pohyb hrudníka pod paplónom svedčil o tom, že ešte žije.

Dália...

Keby nebolo tej nešťastnej včerajšej nehody... keby sa nestalo toľko vecí predtým... všetko mohlo byť inak. Celý ich spoločný život mohol dopadnúť inak...

Dúfal, že všetko dobre dopadne. Áno, presne tak, ako to povedal jej otcovi.

Pozrel na svoje prsty, ktorými si pred chvíľou utieral mokré líca.

Musí to dobre dopadnúť. Všetko musí dobre dopadnúť...

– Pán Kumarík, nehnevajte sa, čochvíľa príde na vizitu pán doktor, – ozval sa za ním tichý a zúčastnený ženský hlas.

Strhol sa. – Samozrejme, samozrejme... prepáčte.

– Ale môžete za ňou prísť kedykoľvek poobede. Tak ako vám to pán doktor povedal.

– Ďakujem, – Oto si znova utrel oči a vďačne pozrel na sestru. – Prídu aj naše deti, môžu ju navštíviť aj ony?

– Samozrejme.

Sadol do auta na parkovisku pred nemocnicou a vyrazil domov. Doma ihneď zamieril do obývačky.

Pozrel na plastovú misku, v ktorej boli zvyšky Dáliinho mobilu. Spomenul si na posledné Dáliine správy a nahnevane zaťal zuby.

Je koniec.

Dália, čo sa deje?!

Zazvonil mu telefón. Simona, dcéra.

– Áno, Simona?

- Ahoj, otec, idem za mamou. Bol si za ňou? Ako sa má?
- Rovnako.
- Neprebrala sa?
- Ešte nie.
- Bože...
- Kedy prídeš?
- Asi o hodinu som tam.
- Dobre, prídem aj ja.

Zložil a pozrel na hodinky. Má ešte hodinu čas. Musí kúpiť Dálii nový mobil. Mal by to stihnúť.

Dáliine deti

Keď prišiel do nemocnice, jeho tri deti tam už boli. Sedeli na stoličkách pri posteli svojej matky.

- Ahojte.
- Ahoj, – syn Václav si s ním podal ruku, dcéry ho objali.

Všetci mali v očiach slzy.

- Otec, ako sa cítiš? – spýtala sa Vierka, najstaršia dcéra.

Pokrčil plecami. Simona, najmladšia z jeho detí, ho sledovala skúmavým pohľadom.

- Čo mama, nič nové? – pozrel na Dáliu a vzdychol.
- Sestry povedali, že nič.
- Otec, prečo si nám zavolať až dnes?

Oto pozrel na svoju najmladšiu dcéru. – A kedy som vám mal zavolať?

- Predsa ihneď, ako sa to stalo, nie?!

Oto si vošiel rukami do vlasov. – Možno som to mal urobiť, máš pravdu... ale... ja... nevedel som, čo mám robiť. Bol som zdesený, zhrozený... dlho som bol v nemocnici... či sa preberie... či sa niečo zmení... chcel som mať pre vás lepšiu správu!

– Aj tak si nám mal volať hneď! – znova vyčítavo povedala Simona.

– Mal, mal...

– Čo vlastne mama robila? Ako sa jej to stalo?

– Už som vám povedal, umývala okno.

– Strašné, – krútil hlavou Václav, – kvôli hlúpemu oknu... skoro sa zabila.

Vierka sa rozplakala a pohľadila Dáliu po líci. – Mami, no tak, preber sa... sme tu, máme ťa radi... mamička... mami...

– Čo povedal lekár? – obrátil sa po chvíli Václav na otca.

– Aj to som vám už povedal, – rozhodil nervózne Oto rukami, – vraj má krvácanie do mozgu. Nie veľké, nebolo treba operovať. Sledujú, či sa nevyvinie opuch mozgu. A ešte má zlomenú pravú ruku, – pohľad všetkých padol na Dáliinu ruku v sadre.

– Prečo sa nepreberá?

– To nevedia.

– Môžeme hovoriť s lekárom?

Oto sa poobzeral. – Hádám áno.

Chvíľu trvalo, kým zohnali službukonajúceho lekára, ale nepovedal im nič nové, čo by už zhruba nevedeli. Ich matka vypadla z okna, má ťažký úraz hlavy s krvácaním do mozgu a zlomené predlaktie. Inak zistili len narazené rebrá a pomliaždeniny. Vnútorne zranenia podrobným vyšetrením našli.

– Dá sa povedať, že pri vašej matke stáli všetci anjeli. Mohla sa z takej výšky aj zabiť.

– Ale veď sa nepreberá! – rozčúlene pripomenul Václav. – Stále je v bezvedomí!

– Máte pravdu, – súhlasil lekár, – čakáme, že sa každú chvíľu preberie. Všetky funkcie fungujú normálne, opuch mozgu sa, našťastie, zatiaľ nevyvinul. Starostlivo ju monitorujeme a sledujeme.

– Takže je šanca, že sa preberie?
– Samozrejme, iný vývoj nepredpokladáme, – povedal sebaisto lekár.

– A ak sa nepreberie? – spýtal sa bledý Oto.

– Vždy sa môže vyvinúť nejaká komplikácia, – pripustil lekár. – Ale je relatívne mladá, musíme veriť, že jej organizmus si so zranením poradí.

– Pán doktor, koľko ste tu mali takých pacientov, čo boli po takomto zranení hlavy hodiny v bezvedomí? – spýtala sa Vierka.

– Zopár ich tu bolo.

– A ako dopadli?

– To závisí prípad od prípadu. Mali sme tu jednoduché úrazy hlavy s neskoršími komplikáciami, ale aj ťažké úrazy s dobrým priebehom.

– No, to ste nám teda vysvetlili! – hneval sa Václav, ktorý tomu nerozumel. Mal pocit, že lekár len zahmlieva a chce ich iba upokojiť.

Lekár na neho ostro pozrel. – Nehnevajte sa, vy ste sa pýtali. O vašej matke som vám povedal, čo je doteraz jasné a zrejmé, jej aktuálny stav. Ale čo bude, to nevie nik. Chcel som vám dodať nádej, že všetko dobre dopadne, musíme tomu veriť, vy aj my. Dovidenia, – lekár sa zvrchol a odkráčal po chodbe.

Vrátili sa do izby k Dálii. S povzdychmi sa k nej znova usadili.

– Musel si na neho tak vyletieť? – pozrela Simona vyčítavo na brata.

– Mal nám povedať, ako sa veci skutočne majú, čo nás čaká a na čo sa máme pripraviť!

– A čo nám mal povedať, že sa mama možno nepreberie a umrie?

– Bože, Simona! – zaúpela Vierka.

– Veď si počul, povedal, čo vedia, nevedia, čo bude, to nevie nik. Ale musíme mať nádej a dúfať.

– Pche!

– Pst, prosím vás, sú tu aj iní pacienti! – ticho ich napomenula sestra.

– Prepáčte.

Štyri páry očí znova spočinuli na nehybnej Dáliinej tvári.

Po chvíli ich tá istá sestra napomenula, že návštevne hodiny skončili. Všetci štyria sa ako na povel postavili. Deti matku pobožkali na líce a pohladili po tvári.

Vtom Simone niečo napadlo. – Kde má mama veci? – obrátila sa na sestričku.

– V skrinke vedľa postele, – ukázala jej sestrička. – Tie, ktoré mala pri sebe, aj tie, ktoré jej priniesol váš otec.

Simona sa prehrabala vo veciach. – Kde má mama mobil? Mama tu nemá mobil? – prekvapene pozrela na sestru a na otca.

– Načo jej tu je mobil? – poťukal si po čele Václav. – Pozri sa na mamu, ako by nám volala?

– Keby sa prebrala, nie? – nahnevane zazrela na neho Simona. – Čochvíľa sa preberie, ako nám zavolá, ty pako?

– Ale no! – káravo pozrela Vierka na mladších súrodencov. – Ste ako deti. Musíte sa hádať ešte aj tu?

– Tak nech ma nedožiera! – zlostne zavrčala Simona.

Oto uprene pozeral na nehybnú manželku. Svoje deti akoby nevnímal.

– Otec, tak kde má mama mobil? – pozrela Simona na otca. Neodpovedal. – Otec!

Oto sa strhol. – Čože?

– Kde má mama mobil?

– Ako to mám vedieť?

– Medzi vecami ho nemá. Nemala ho pri sebe? Nepriniesol si jej ho?

– Neviem, – odpovedal duchom takmer neprítomný.

Simona vybrala z vrecka mobil a prezvonila. – Nič, nedostupná, – povedala sklamane. – Asi ho má nikde vybitý. Určite doma. Pohľadám ho a prinesiem. Aby nám zavolala, keď bude potrebovať.

– Možno sa jej rozbil pri tom páde, – poznamenal Václav.

Znova pozreli na Dálieve viečka.

– Hádám sa preberie... Bože, hádam sa len preberie! – ozval sa znova Václav a pokrútil hlavou.

– Čo to hovoríš? Prečo by sa neprebrala?! – zdesene pozerala Simona na brata, čo za hlúposti stále opakuje.

– Veru tak, – prikývol Oto myslou stále preč.

– Dofrasa, čo to tu splotate, prečo by sa nemala prebrať?! – zhrozila sa Simona.

– Simona, tichšie, dobre? – káravo na ňu pozrel Václav. – Počula si personál, máme byť ticho!

– Tak nehovor sprostosti!

– Simonka, mama má ťažké zranenie hlavy, krvácanie do mozgu, – prakticky skonštatoval Václav a chcel položiť sestre ruku na plece.

Zlostne sa uhla. – No a?! Lekár predsa povedal, že operovať to nebolo treba, že sa z toho dostane bez operácie! A nemá opuch mozgu! Tak čo? Bol si hluchý?!

– Povedal, že všetko ukáže čas.

– Samozrejme, všetko ukáže čas. Prejde nejaká doba a preberie sa, no nie?

Václav pokrútil hlavou. – Veď práve to.

– Veď to... – pridala sa Vierka a smrkla.

Simona na nich rozčarovane pozerala. – A čo takto pozitívne myslenie?!

Sestra na ňu zagánila. – Simona, tichšie, áno? A ideme.

Simona vyvrátila oči dohora a pokrútila hlavou. – Ten mobil jej ale prinesiem.

Oto sa v tej chvíli spamätal. – Mobil? Tu je, – začal sa hrabať vo vreckách.

– Ty máš jej mobil? – prekvapila sa Simona.

Oto prikývol a vytiahol ho z vrečka. – Tu je.

– Prečo si nič nepovedal? – Simona vzala do ruky podávaný mobil a prezerala si ho. – Toto je mamin mobil? Mala iný.

– Pri tom páde sa rozbil. Dnes som jej kúpil nový...

– Aha. Mal si to hneď povedať.

Václav pozrel na telefón. Chcel niečo znova povedať, ale keď zbadal sestrin výhražný pohľad, radšej si zahryzol do jazyka.

Simona položila mobil na stolík a napojila ho na nabíjačku. Potom ticho poprosila sestru, aby ich ihneď informovali, keby sa niečo zmenilo.

– Samozrejme, – povzbudivo sa usmiala sestra. – Nebojte sa, dáme na ňu pozor.

– Pche, také reči, – odfrkol si Václav medzi dverami. – Vraj dajú na ňu pozor... len aby! Len aby naozaj urobili pre ňu všetko, čo je v ich silách!

– Václav, mohol by si prestať? – spýtala sa Simona. Reči jej brata ju otravovali. Mala dosť vlastného strachu.

– Simonka, nechaj ho tak, – pošepla jej Vierka, keď opúšťali nemocnicu. – Preto je taký, lebo sa o mamu bojí. Naozaj sa o ňu bojí!

– A ja nie?! Myslíš, že ja sa o ňu nebojím?!

Vierka jej so slzami v očiach zovrela ruku a obzrela sa pri tom na otca, ktorý kráčal za nimi so zvesenou hlavou.

– Poď, otec, – počkala naňho, chytila ho pod pazuchu a spoločne vykročili k autám.

Keď vyšli z miestnosti, sestra drgla do kolegyne.

– Videla si to?

– A čo?

- To bol jej manžel s deťmi!
- Áno. No a?
- Kto bol teda ten muž dnes ráno?

Druhá sestra zamyslene pozrela na veľké dvere, za ktorými zmizol manžel pani Kumaríkovej s deťmi.

- Tak to teda neviem, - priznala po chvíli.
- Myslela som si, že manžel bol ten chlapík predtým!
- Ja som tu síce nebola, ale počula som, že mala zaujímavú návštevu...
- Ako to vyzerá teraz... manžel to nebol!
- Jasné, že nie, nemôže mať dvoch manželov!
- Hneď sa mi to nezdalo, keď sa k nej tak pekne správal, keď ju tak nežne bozkával, hladkal! - spomínala na ráno rozčítene sestra.
- Samozrejme, takto sa normálne manžel nespráva!
- Ale mohol by sa. Aspoň ten môj!
- Tak sa mi zdá, že tu máme jeden veľmi zaujímavý manžel-ský trojuholník!
- Určite ten muž z rána je jej tajný milenec!

Pomaly povystupovali z áut a vošli do domu. Stretli sa v obývačke. Mlčky pozerali na seba. Bez ich matky sa im ich dom zdal neuveriteľne prázdny.

- Dáte si kávu alebo čaj? - pozrel Oto na svoje deti. - Pri- znám sa, dnes som nič nevaril. Prepáčte.
- To je jasné, otec, nerob si starosti, - povedala Vierka, - po- stavím na kávu ja. A hladný v tejto chvíli asi nie je nikto.

Simona prevrátila oči. Otec predsa nikdy nevaril, tak prečo sa ospravedlňuje a niečo vysvetľuje?! Aj to jeho *prepáčte* sa jej zdalo zvláštne.

- Otec, ako sa to vlastne stalo? - ozval sa Václav.

Oto pokrčil plecami a pobral sa k schodom. Jeho tri do- spelé deti ho nasledovali. Vošli do spálne svojich rodičov.

Rozhliadli sa. Postele boli upravené, okno zatvorené, ale bez záclon.

Otec tu určite po tom všetkom nebol, napadlo Vierke, určite by tu po tej hrôze nezaspal. Pozrela na sestru. Tá sa tiež mlčky obzerala po spálni.

Václav zamieril k oknu, z ktorého vypadla jeho matka. Otvoril ho, pomykal krídlami okna, potom pozrel na parapet. Naklonil sa a pozrel na hlboké miesto pod oknom. Simona s Vierkou urobili to isté. Všetkých hrôzou striaslo takmer naraz.

– Ako sa to stalo? – spýtal sa znova a pozrel na otca.

Oto pokrčil plecami.

– Nebol som tu, neviem.

– Určite stála na parapete a šmyklo sa jej.

– Asi sa to stalo tak, – vzdychol Oto.

– A to si jej prečo dovolil?! – vyletelo zo Simony. Ledva ovládala plač, keď sa vyčítavo pozerala na otca. – Nemohli ste si to dať niekomu umyť?!

– Simona... vieš dobre, že mama si poriadok aj tak vždy najradšej robila sama. Nikdy by s takým niečím nesúhlasila, – povedala Vierka. – Teda myslím si to, otec, nie?

– Vždy som jej hovorieval, že to robiť nemusí. Že si tie okná dáme umyť... – pozrel Oto vďačne na staršiu dcéru.

– Jasné, že by otec nejakú firmu na to zaplatil. Ale keď nechcela... – súhlasil Václav.

– Nepáčilo by sa jej, keby niekto cudzí chodil po jej dome.

Simona mlčky a so slzami v očiach pozerala na okno, na ktorom sa takmer zabila jej matka.

Vierka potom uvarila každému kávu a usadili sa na záhrade. Nikomu však nebolo do reči.

Po hodine sa s otcom rozlúčili. Vierka si sadla do auta k bratovi, Simona mala svoj červený peugeot. Keď sa otec stratil za dverami domu a odišlo aj Václavovo auto, Simona